

Arrest

nr. X van 28 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 3 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VINOIS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde minderjarig te zijn, op 27 november 1994 geboren te zijn te Kumba en de Kameroense nationaliteit te bezitten. U bent presbyteriaan en uw etnische origine is Bayangian.

Uw vader (An.T.N.) overleed toen u nog jong was en vermits uw moeder niet voor u kon zorgen, groeide u bij uw oom (J.A.) op. Uw oom heeft een kleine ‘printing-press’ in Kumba en u hielp uw oom door drukwerk naar klanten te brengen. Op 27 januari 2011 kwamen vier mannen en een vrouw van oppositiepartijen naar de winkel met de vraag om zaken te drukken voor een demonstratie op 23 februari 2011 tegen de Franstalige regering. Op 3 februari 2011 zond uw oom u met een deel van het drukwerk naar zijn opdrachtgeefster (K.W.) te Douala. Onderweg werd de bus waarmee u reisde, tegengehouden in Muyuka. Uw bagage werd gecontroleerd, waarop u gearresteerd werd. U werd gevraagd het telefoonnummer en adres van uw oom te geven. Ze belden uw oom (J.A.) op met de vraag onmiddellijk naar het politiekantoor te komen, wat hij niet deed. Hierop werd u opgesloten

als medeplichtig aan het pogen te demonstreren tegen de regering en de verkiezingen van oktober 2011 te boycotten. Nadat de demonstratie op 23 februari 2011 had plaatsgevonden, ontvingen de agenten een bevel van de regering om u niet vrij te laten en u naar de Kondengui gevangenis over te brengen. Op 1 maart 2011 trachtte een medegevangene – bijgenaamd chieff – u te verkrachten in de cel. U riep om hulp en werd hierop door agenten in een andere cel opgesloten. Om twee uur 's nachts opende de twee agenten – die het niet eens waren met uw straf – uw celdeur zodat u kon ontsnappen. Eén bewaker trachtte u tegen te houden. U sloeg hem met een staaf op zijn hoofd en vluchtte een bos in. Later lifte u naar Tiko waar u twee dagen op het marktplein sliep en bedelde. Vervolgens reisde u naar Banga waar een vriend van uw vader – Mr. (As.) – u vertelde dat de agent die u had geslagen in coma lag en u het land moest ontvluchten. (As.) contacteerde uw moeder en deze zei dat de politie u overal zocht en dat de winkel van uw oom werd platgebrand. Uw moeder verkocht een stuk grond en kon zo uw vertrek bekostigen. Op 7 maart 2011 verliet u Kameroen per vliegtuig. De dag nadien kwam u in België toe, waar u op 14 maart 2011 een asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u verklaarde geboren te zijn op 27 november 1994 en nog minderjarig te zijn. De beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op datum van 19 augustus 2011 in verband met de medische test tot vaststelling van uw leeftijd, overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004, stelt dat u een leeftijd hebt van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 21.3 jaar een minimumleeftijd is. U wordt zodus als meerderjarig beschouwd. Toen u op het verschil in leeftijd gewezen werd, gaf u aan dat u een origineel vonnis (N° HCK/DJ/B/590/2011 dd.2 maart 2011), een geboorteakte (N° BK11/1002/2011 dd.2 september 2011) en een kopie van een geboortecertificaat (N° BK2/195/2010 dd. 2 maart 2010) hebt die uw geboortedatum bevestigen (gehoor CGVS, p.2). De documenten die u ter staving van uw leeftijd hebt neergelegd kunnen deze beslissing echter niet ter discussie stellen. Toen u gevraagd werd hoe u aan deze documenten kwam, gaf u aan dat u aan in september 2011 – na de beslissing van de dienst Voogdij aan uw vriend (S.N.) vroeg om een bewijs van uw leeftijd te halen, dat hij naar de gemeente ging waar men een geboortecertificaat (N° BK11/1002/2011) opmaakte en dat hij dit naar u opzond (gehoor CGVS, p.3). Uit de geboorteakte blijkt dat deze opgemaakt werd op basis van een vonnis (N° HCK/DJ/B/590/2011) dd.2 maart 2011. Dit vonnis werd echter louter op basis van verklaringen van uw vader en twee getuigen – en niet op basis van enig document – opgesteld. Verder legde u nog een kopie van een geboortecertificaat (N° BK2/195/2010) voor dat vreemd genoeg op basis van een vonnis (N° HCK/DJ/B/590/2010) dd.2 maart 2010 werd opgemaakt. Er dient te worden opgemerkt dat bij dit document de "0" van 2010 schijnbaar eerst een "1" was. Gelet op bovenstaande vaststellingen worden bovenstaande documenten niet in aanmerking genomen en blijft de leeftijdsbepaling door de dienst voogdij van 19 augustus 2011 dan ook behouden.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht, omdat u vervolging vreest door de Kameroense overheid omwille van het transport van drukwerk van uw oom en het feit dat u een agent doodde bij uw ontsnapping uit de cel, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Er dient te worden vastgesteld dat het vonnis (N° HCK/DJ/B/590/2011) op 2 maart 2011 werd opgesteld op basis van verklaringen van uw vader en twee getuigen, dit op de dag dat u volgens uw verklaringen uit de cel ontsnapte en een agent in coma sloeg (gehoor CGVS, p.8-9). Verder werd op 2 september 2011 een geboortecertificaat (N° BK11/1002/2011) opgemaakt door de gemeente. Dat u uw vriend (S.N.) vroeg om in persoon naar de rechtbank en naar de gemeente te gaan – wat hij ook deed – om documenten te vragen, terwijl u net ontsnapte uit de cel en daarbij een agent doodde, roept ernstige vragen op bij de door u aangehaalde vrees voor vervolging. Bovendien leverden zowel de rechtbank als de gemeente het vonnis en uw geboortecertificaat af, wat ze logischerwijze niet zou doen indien u daadwerkelijk gezocht werd.

Verder dient te worden vastgesteld dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) dd.

15 september 2011 geen enkele melding maakte van het feit dat u een agent zou hebben doodgeslagen met een staaf, één van de elementen waarvoor u vreest vervolgd te worden (gehoor CGVS, p.14). Toen u erop gewezen werd dat u bij DVZ niets vermeldde van het feit dat u een agent neersloeg, gaf u aan dat men zei dat u kort uw verhaal moest vertellen en geen details geven. Toen u erop gewezen werd dat een agent neerslagen die hierdoor overlijdt geen detail is, ontweek u de opmerking door te stellen dat u angst had. Later gaf u aan dat een agent doden voor u een detail is

(gehoor CGVS, p.14). Op het einde van het gehoor merkte uw advocaat op dat u het niet vermeldde bij DVZ omdat u geen details kon vertellen en om dit te staven gaf uw advocaat aan dat u ook niet sprak over wat u tijdens uw detentie onderging (gehoor CGVS, p.16). Er dient echter te worden vastgesteld dat u weldegelijk sprak over de zaken die u tijdens uw detentie onderging (vragenlijst CGVS, dd. 15 september 2011, vraag 3.1). Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Tevens mag verwacht worden dat hij tijdens de ganse asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt. Het feit dat u dit niet deed, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen grondig aan.

Daarbij wist u niet wie de agent was die u doodde en kon u evenmin zeggen wanneer hij overleed (gehoor CGVS, p.5). U gaf aan dat u van uw vriend (S.N.) hoorde dat de agent stierf nadat hij in coma lag, maar toen u gevraagd werd hoe uw vriend dit wist, gaf u vaag aan dat hij uw situatie kende. Toen de vraag herhaald werd, gaf u al even vaag aan dat hij zei dat het nieuws 'overal' was en ze u 'overal' zoeken (gehoor CGVS, p.6). Bovenstaande onwetendheden ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Niet alleen zijn uw verklaringen van de door u gepleegde moord op een agent niet geloofwaardig, er dient verder te worden opgemerkt dat uw verklaringen betreffende uw beweerde detentie van 3/2/2011 tot 2/3/2011 evenmin overtuigen. Zo beweerde u dat u van 3/2/2011 tot 2/3/2011 in een cel in een politiekantoor te Muyuka opgesloten zat, maar u wist niet waar dit juist gelegen was, omdat u nooit eerder in Muyuka zat. Verder wist u niet wie er de commissaris was. U gaf aan dat u met acht mensen in de cel zat, maar buiten enkele bijnamen kon u van geen enkele celgenoot de naam geven, noch de reden waarom ze vastzaten (gehoor CGVS, p.12-13). Men kan verwachten dat men preciezere herinneringen overhoudt aan een detentieperiode van één maand. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarenboven gaf u aan dat u na uw ontsnapping uit de cel twee dagen op het marktplein van Tiko sliep en u er bedelde om geld te verdienen (gehoor CGVS, p.8). U gaf aan dat u dit deed omdat u geen geld had om verder te reizen. Toen u gevraagd werd of dit niet riskant was, gaf u aan dat u geen optie had en dat u uw leven wilde redden (gehoor CGVS, p.13). Het komt niet doorleefd – en dus niet waarachtig – over dat iemand die net uit de cel ontsnapte en daarbij een politieagent neersloeg twee dagen lang op de markt van Tiko – de stad nabij Muyuka (gehoor CGVS, p.8) – gaat slapen en bedelen.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u geen nieuws heeft over uw oom en u weet nog steeds niet wat verder met hem gebeurde. U gaf aan dat u trachtte na te gaan wat met uw oom gebeurde, maar toen u gevraagd werd hoe u dat concreet deed, gaf u vaag aan dat de agenten in uw cel zegden dat ze hem niet vonden (gehoor CGVS, p.11). U trachtte niet om uw oom op te sporen (gehoor CGVS, p.13). Van iemand die daadwerkelijk opgesloten zit omdat hij drukwerk in opdracht van zijn oom moest vervoeren en die enkel ondervraagd werd over zijn oom, kan verwacht worden dat deze al het mogelijke doet om deze oom te contacteren, aangezien deze persoon kan bevestigen dat u louter en alleen drukwerk transporteerde. Toen u hiermee geconfronteerd werd, gaf u aan dat u niets van hem weet (gehoor CGVS, p.13).

Toen u gevraagd werd of u weet of er een rechtszaak is tegen u, gaf u aan het niet te weten. U contacteerde ook nooit een advocaat in Kameroen om na te gaan of er een rechtszaak is tegen u (gehoor CGVS, p.15). Toen u gevraagd werd waarom u het niet deed en of het niet belangrijk is om te weten of er een rechtszaak is tegen u, gaf u aan het niet te weten. Later gaf u aan dat u niemand had om te contacteren (gehoor CGVS, p.15). Dat u – ondanks de contacten die u had met uw vriend (S.N.) (gehoor CGVS, p.5) – betreffende de actuele situatie van uw beweerde probleem te Kameroen geen verdere informatie hebt is eveneens opmerkelijk. Van een kandidaat-vluchteling kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat deze dit tracht na te gaan en hij contact opneemt met personen in zijn land van oorsprong. Dat u hebt nagelaten dit te doen, doet verder afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade. Er dient eveneens te worden vastgesteld dat u geen 'reëel risico op lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

De overige door u neergelegde documenten wijzigen hetgeen hiervoor uiteengezet werd niet. De kopieën van de schoolattesten (dd. 28/3/2010, 26/5/2010 en 14/5/2011) betreffen de door u gedane studies, maar zijn niet van die aard om de leeftijdsbepaling door de dienst Voogdij dd.19

augustus 2011 te wijzigen. U legde een bundel internetartikelen betreffende (K.W.) en een manifestatie dd. 23 februari 2011 neer, maar deze betreft enkel algemene gegevens en toont uw persoonlijke problemen niet aan. Verder legde u een medisch attest neer van Dr. (F.Se.) dd. 21 oktober 2011. De arts geeft aan dat hij u op aanvraag onderzocht om de aandacht te vestigen op uitwendige letsels die eventueel veroorzaakt werden door trauma's. Er dient te worden opgemerkt dat Dr. (F.Se.) in dit attest aangeeft dat de oorzaak van de letsels op basis van uw uitleg werden neergeschreven. Het attest toont bijgevolg niet aan dat u in de cel zou hebben gezeten, laat staan dat u er gefolterd zou zijn. U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw reisweg, hetgeen een negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert de schending aan van de motiveringsplicht, voortvloeiend uit artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/3, 48/4, 51/10, 57/6, 57/7bis en 57/7ter van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), van artikel 195, 196, 197, 198, 199 en 203 van het *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* van UNHCR, van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 17, § 2 en 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (PR CGVS) en van de regels die de bewijskracht bepalen die aan documenten gehecht moet worden, voortvloeiend uit artikel 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek. Tevens stelt hij dat een manifeste appreciatiefout werd begaan, en dit doordat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) steeds de voor hem meest nadelige interpretatie hanteert.

Omtrent zijn leeftijd betoogt verzoeker dat hij gewoon vertelde wat hij wist en niet de intentie had om de autoriteiten te misleiden. Het vonnis van 2 maart 2011 is gebaseerd op verklaringen, maar deze werden neergeschreven in een gerechtsdocument. Bovendien voegt verzoeker een document bij het verzoekschrift waaruit blijkt dat de Orde van Geneesheren kritiek uitoefent op het leeftijdsonderzoek. Ook al werd verzoeker als 21-jarige beschouwd, hij was zeker en vast heel jong. Hiermee moet rekening worden gehouden want dit kan bepaalde zaken verklaren.

Verzoeker weet niet precies hoe zijn vriend een vonnis en geboortecertificaat bekam na zijn ontsnapping. Deze documenten werden afgeleverd door de burgerlijke rechtbank en de gemeente. Ook in België wordt het Openbaar Ministerie niet betrokken bij burgerlijke zaken. Verzoeker werd niet gecontroleerd door de politie en zijn vriend begaf zich niet naar het openbaar ministerie.

Verzoeker vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet dat hij een agent sloeg met een staaf omdat hij in grote lijnen uiteenzette wat er was gebeurd, zoals de wet dit vereist. Uit artikel 51/10 en 57/6 van de vreemdelingenwet blijkt dat de DVZ een beperkte bevoegdheid heeft in het kader van een asielaanvraag. Verweerder schendt de bevoegdheden van het CGVS en de DVZ zoals omschreven in voormelde wetbepalingen. Bovendien vond het gehoor bij de DVZ plaats op 15 september 2011 en kreeg verzoeker slechts later van zijn vriend te horen dat de agent overleden was. Bijgevolg had hij dit niet kunnen vermelden. Uit het gehoorverslag van het CGVS blijkt voorts dat verzoeker de dood van de agent geen detail achtte. Hij heeft hierdoor veel stress en verklaart zijn antwoorden ter zake door de stress die gecreëerd werd doordat vijfmaal dezelfde vraag werd gesteld. Hij wist niet meer wat te antwoorden, is nog jong en kan snel de kluts kwijt zijn.

Verzoeker geeft aan dat hij tijdens het gehoor niet meer details wist over de zaak van de moord op de agent. Het is geloofwaardig dat het nieuws via geruchten werd vernomen. Na het contact met zijn vriend ging deze naar zijn moeder. Zij nam contact op met een advocaat. Verzoeker toont voldoende interesse voor zijn zaak.

Verzoeker stelt dat hij tijdens het gehoor informatie kon geven over zijn detentie, doch dat verweerder hiermee geen rekening hield. Verzoeker was nooit eerder in Muyuka zodat het raar zou zijn indien hij zou weten waar zijn cel zich bevond. Niettemin tekende hij de cel zonder dat verweerder betwist dat dit incorrect zou zijn. Verweerder stelde 19 vragen en op drie daarvan bleef verzoeker het antwoord schuldig. Op basis hiervan beweren dat hij niet werd gedetineerd is geen afdoende motivering. Indien

verweerder twijfels had, hadden meer vragen moeten worden gesteld (schending artikel 17 PR CGVS), vooral omdat hij begin van bewijs bijbracht van de gedurende deze detentie ondergane folteringen.

Verzoeker citeert artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet, stelt dat het doktersattest begin van bewijs vormt voor de aangehaalde vervolgingsdaden en betoogt, onder verwijzing naar rechtspraak van het EHRM, dat verweerder het tegendeel moet bewijzen indien hieraan geen geloof wordt gehecht. Niet enkel doet verweerder dit niet, doch tevens is de bewijskracht geschonden die overeenkomstig artikel 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek aan documenten moet worden gehecht.

Verzoeker werd niet geconfronteerd met het weigeringsmotief dat hij twee dagen op het marktplein van Tiko verbleef (schending artikel 17, § 2 PR CGVS). Hij verwijst naar zijn verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS en stelt dat deze geloofwaardig zijn in de door hem geschetste context.

Verzoeker voert aan dat hij wanneer het gehoor bij het CGVS plaatsvond geen nieuws had van zijn oom. Vandaag kan hij bevestigen dat deze nog steeds zoek is en gewoon is verdwenen.

Het verwijt omtrent de rechtszaak tegen hem is niet meer actueel. Verzoeker slaagde erin om via zijn vriend zijn moeder te bereiken. Zij contacteerde op haar beurt de advocaat van de familie die een aantal nieuwe stukken overmaakte. Verzoeker voegt volgende stukken bij het verzoekschrift: een kopie van een beslissing van de 'High Court', een brief van zijn advocaat, een kopie van een arrestatiebevel dat tegen hem werd uitgevaardigd op 3 maart 2011 en een 'affidavit', opgemaakt door de coördinator van de 'Human Rights Defence Group' (HRDG) waaruit blijkt dat hij problemen kent. De documenten werden, zo blijkt uit de briefomslag, op 9 maart 2012 naar verzoeker opgestuurd. Zij vertonen een officieel karakter zodat hun bewijskracht door verweerder moet worden erkend en zij met zekerheid de realiteit en de actualiteit van de vrees voor vervolging van verzoeker aantonen indien de regels die de bewijskracht van documenten regelen, voortvloeiend uit artikel 1319 en 1320 van het Burgerlijk Wetboek, geëerbiedigd willen worden. Verzoeker verwijst nog naar het voormelde handboek van UNHCR en naar rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.1.2. Ter terechtzitting legt verzoeker een attest neer, opgesteld door zijn vriend S. (rechtsplegingdossier, stuk 9).

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet op welke wijze hij het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding, *in casu* geschonden acht. Dit middelonderdeel wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. Daar waar verzoeker de schending aanvoert van *"de regels die de bewijskracht bepalen die aan documenten gehecht moet worden voortvloeiend uit artikel 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek"*, dient te worden opgemerkt dat deze artikelen betrekking hebben op het bewijs van verbintenissen uit overeenkomst, doch niet op de bewijswaarde van stukken bij de beoordeling van een asielaanvraag (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

2.2.3. Betreffende de aangevoerde schending van een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR stelt de Raad vast dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

2.2.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

2.2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het

verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.7. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.8. Verzoeker brengt niet het minste begin van bewijs bij ter staving van zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid. Dit klemt des te meer daar hij inzake deze reisweg vage en incoherente verklaringen aflegde. Zo kon hij niet aangeven of in het paspoort dat voor zijn reis zou zijn gebruikt al dan niet een visum stond. Ondanks dat een vriend van zijn vader zijn reis zou hebben geregeld, wist hij evenmin hoeveel voor zijn reis zou zijn betaald. Bovendien stelde verzoeker bij de DVZ dat hij de naam niet kende van de persoon die hem naar België begeleidde en dat de vliegtuigmaatschappij waarmee hij zou hebben gereisd hem onbekend was, terwijl hij bij het CGVS beweerde dat een zekere T. hem naar België zou hebben begeleid en dat zij zouden hebben gereisd met de vliegtuigmaatschappij Brussels Airlines (administratief dossier, stuk 4, p.7; stuk 9, verklaring, nr.34-35).

Verzoekers algehele geloofwaardigheid wordt verder ondergraven door zijn verklaringen inzake zijn leeftijd. Hij hield en houdt immers voor te zijn geboren op 27 november 1994 (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.1, administratief dossier, stuk 4, p.2; stuk 9, vragenlijst, p.1; stuk 12). Uit het leeftijdsonderzoek in het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker op datum van 16 augustus 2011 een leeftijd had "van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 21,3 jaar een minimum leeftijd is. Waarschijnlijk ligt deze nog hoger" (administratief dossier, stukken 8 en 10). Verzoeker stelde bij het CGVS, onder verwijzing naar de neergelegde geboorteakte en het vonnis van de rechtbank, het niet eens te zijn met het resultaat van het leeftijdsonderzoek. Zijn advocaat wees erop dat de Orde van Geneesheren kritiek uitoefent op dergelijke leeftijdsonderzoeken (administratief dossier, stuk 4, p.2, 16). In het verzoekschrift herhaalt verzoeker deze argumenten en voegt hij een stuk toe omtrent het advies van de Orde van Geneesheren betreffende leeftijdsonderzoeken (rechtsplegingdossier, stuk 1, bijlage 3). Verzoeker kan de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans echter niet betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij van 19 augustus 2011 (administratief dossier, stukken 8 en 10). Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. Uit de stukken van het dossier blijkt nochtans dat de identiteitsdocumenten waarnaar hij in dit kader verwijst reeds op 7 september 2011 aan hem werden opgestuurd, alsmede dat hij deze bij het afleggen van zijn verklaringen bij de DVZ op 15 september

2011 reeds in zijn bezit had en neerlegde (administratief dossier, stuk 9, verklaring, nr.21; stuk 13: documenten).

Verzoeker brengt daarenboven geen overtuigend bewijs bij ter staving van zijn voorgehouden identiteit. De neergelegde geboorteakte van 2 september 2011 en het vonnis waarop deze geboorteakte is gebaseerd zouden immers zijn opgesteld op basis van een geschreven aanvraag door en de verklaringen van verzoekers vader, daterend van 2 maart 2011 (administratief dossier, stuk 13: documenten). Verzoeker verklaarde echter zowel bij de DVZ als tijdens het gehoor bij het CGVS dat zijn vader reeds geruime tijd voor deze datum is overleden (administratief dossier, stuk 4, p.3-4; stuk 9, verklaring, nr.11). Wanneer hij bij het CGVS werd geconfronteerd met de vaststelling dat zijn vader verklaringen zou hebben afgelegd op 2 maart 2011, bevestigde verzoeker aanvankelijk: *"Mijn vader verklaarde dit"*. Wanneer er vervolgens op werd gewezen dat dit niet kan worden gerijmd met zijn verklaringen dat zijn vader op dat ogenblik reeds was overleden, kon hij hiervoor geen afdoende verklaring bieden doch beperkte hij zich tot de algemene bewering: *"Dat doen ze daar zo. Hij is mijn vader. Daarom staat zijn naam daar"* (administratief dossier, stuk 4, p.15). Dat verzoeker enerzijds stelde dat zijn vader reeds geruime tijd is overleden doch anderzijds een vonnis en een geboorteakte neerlegt die zouden zijn verkregen op basis van de aanvraag en verklaringen van zijn vader doet – te meer daar het uiterst bevreemdend is dat in dit vonnis niet wordt gespecificeerd of dit betrekking heeft op de geboorte, dan wel op het overlijden van verzoeker – andermaal en op ernstige wijze afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid. Hoe dan ook zijn deze stukken louter gebaseerd op verklaringen en niet op documenten zodat hieraan bezwaarlijk bewijswaarde kan worden gehecht.

De overige documenten waaruit verzoekers identiteit zou kunnen blijken, met name een geboorteakte van 2010 en een aantal schoolattesten, worden slechts bijgebracht in kopie zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden gehecht (administratief dossier, stuk 13: documenten). In dit kader kan nog worden opgemerkt dat uit de geboorteakte van 2010 *prima facie* blijkt dat hierop tot driemaal toe het jaartal 2011 werd gealterneerd naar het jaartal 2010.

Verzoekers algehele geloofwaardigheid komt nog verder op de helling te staan doordat hij manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent het ogenblik waarop zijn vader is overleden, en dit ondanks dat diens overlijden van bepalende invloed was voor zijn verdere levensloop. Verzoeker zou immers sedert dit overlijden bij zijn oom hebben gewoond en zijn verblijf bij en werkzaamheden voor deze oom zouden bovendien aan de basis hebben gelegen van de door hem aangevoerde problemen. Bij de DVZ verklaarde verzoeker eenduidig dat zijn vader ongeveer twee jaar geleden is overleden (administratief dossier, stuk 9, verklaring, nr.11). Bij het CGVS kon hij echter niet preciseren wanneer zijn vader is overleden doch beweerde hij dat deze reeds lang geleden, wanneer hij nog een kind was, zou zijn overleden. Tevens gaf hij aan de omstandigheden van diens overlijden niet te kennen omdat hij ten tijde van dit overlijden nog een kind was. Verzoeker kon bovendien niet preciseren hoelang hij bij zijn oom zou hebben gewoond. Wanneer verzoeker met zijn verklaringen bij de DVZ werd geconfronteerd, gaf hij aanvankelijk aan de vraag niet te begrijpen en beperkte hij zich vervolgens tot een loutere ontkenning van deze eerdere, nochtans duidelijke verklaringen (administratief dossier, stuk 4, p.4-5).

Verzoeker legde verder uiterst vage verklaringen af omtrent verscheidene kernelementen in zijn relaas. Zo legde hij erg vage verklaringen af inzake de opdracht ingevolge dewelke hij de aangevoerde problemen zou hebben ondervonden. Verzoeker zou namelijk zijn gearresteerd wanneer hij bedrukte vlaggen en T-shirts naar de politica Kah Walla bracht (*ibid.*, p.8). Ondanks dat hij en zijn oom de enige twee personen waren die in de drukkerij van zijn oom werkten en dat hij aldaar iedere dag ging werken, kon verzoeker vooreerst echter niet aangeven of zij vaker opdrachten kregen van politiekers. Verder bleek hij niet eens te weten van welke partij Kah Walla is, en dit ondanks dat hij en zijn oom voor haar propagandamateriaal zouden hebben gedrukt, hij dit materiaal zou hebben vervoerd en hij daardoor zou zijn gearresteerd. Wat de volledige naam van Kah Walla is, wist verzoeker evenmin. Ook de namen van de vier personen die samen met Kah Walla opdracht gaven tot het vervaardigen en leveren van het propagandamateriaal bleek verzoeker niet te kunnen verstrekken. Bovendien kon hij niet preciseren welk beroep Kah Walla had of wat haar functie was op het ogenblik dat hij het propagandamateriaal aan haar ging brengen. Of Kah Walla uiteindelijk meedeed aan de presidentiële verkiezingen in oktober 2011 wist hij evenmin. Verzoeker kon daarenboven niet aangeven of het materiaal dat hij vervoerde al dan niet verboden materiaal was (*ibid.*, p.9-10). Redelijkervijze kan worden aangenomen dat verzoeker, indien de aangevoerde feiten zich daadwerkelijk hadden voorgedaan, beter op de hoogte zou zijn omtrent het voorgaande. Minstens kan worden aangenomen dat hij zich hierover zou hebben geïnformeerd in het kader van zijn asielaanvraag.

Verzoeker legde tevens vage verklaringen af omtrent zijn beweerde detentie. Hij verklaarde te zijn opgesloten in het politiekantoor van Muyuka doch bleek niet in staat aan te geven waar dit politiekantoor gelegen was. Dit kon nochtans wel degelijk redelijkerwijze van hem worden verwacht aangezien hij dit politiekantoor te voet zou zijn ontvlucht. Voorts beweerde hij dat hij in een cel werd opgesloten samen met acht personen doch kon hij van geen van hen de naam geven. Evenmin wist hij om welke reden zij waren opgesloten (*ibid.*, p.8, 12). Dat verzoeker op een aantal andere vragen wel kon antwoorden weegt niet op tegen voormelde onwetendheden. Indien verzoeker gedurende ongeveer een maand samen met acht personen zou zijn gedetineerd in een cel in het politiekantoor van Muyuka en van daaruit zou zijn ontsnapt, kan worden verwacht dat hij een antwoord zou kunnen formuleren op voormelde vragen.

Bovendien liet verzoeker één van de essentiële gegevens van zijn asielrelaas, zoals uiteengezet bij het CGVS, onvermeld in de vragenlijst. Bij het CGVS beweerde verzoeker dat hij bij zijn ontsnapping uit het politiekantoor van Muyuka een agent met een staaf op het hoofd zou hebben geslagen, waarna deze levenloos neerviel, alsmede dat deze agent, na een tijd in coma te hebben gelegen, zou zijn overleden (*ibid.*, p.5, 8). Verzoeker maakte van dit alles in de vragenlijst echter nergens ook maar enige melding (administratief dossier, stuk 9, vragenlijst). Wanneer hij met deze omissie werd geconfronteerd bij het CGVS stelde hij dat hij angst had, dat hij de feiten slechts kort mocht weergeven en daarbij geen details uiteenzette (administratief dossier, stuk 4, p.14). Deze verklaringen zijn echter niet afdoende. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn vervolgingsrelaas als het gegeven dat hij bij zijn ontsnapping een politieagent met een staaf op het hoofd zou hebben geslagen en dat deze agent hieraan is overleden, zou vermelden.

Waar verzoeker de voormelde, frappante omissie in het verzoekschrift *post factum* tracht te verklaren doordat hij bij het invullen van de vragenlijst, op 15 september 2011, dient te worden opgemerkt dat, zelfs indien hij van dit overlijden geen kennis had, dan nog kon worden verwacht dat hij een dermate wezenlijk element in zijn relaas als het neerslaan met een staaf en levenloos achterlaten van een politieagent zou hebben vermeld in de vragenlijst.

Verzoeker legde daarenboven uitermate vage verklaringen af omtrent het beweerde overlijden van de politieagent, en dit ondanks dat hij van zijn vriend zou hebben vernomen dat het nieuws hierover overal was. Hij kon niet aangeven welke de naam is van deze agent. Bovendien wist hij niet wanneer deze zou zijn overleden. Evenmin kon hij aangeven op welke wijze zijn vriend precies op de hoogte kwam van de dood van de agent (administratief dossier, stuk 4, p.5-6). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker zich, gezien het nieuws omtrent het overlijden volgens zijn eigen verklaringen overal was, via zijn vriend zou hebben geïnformeerd omtrent het voorgaande.

Tevens beweerde verzoeker dat hij, na te zijn ontsnapt uit de gevangenis en daarbij een agent te hebben neergeslagen, gedurende twee dagen op het marktplein van de nabijgelegen stad Tiko zou hebben verbleven en aldaar zou hebben gebedeld voor geld (*ibid.*, p.8), hetgeen niet aannemelijk is. Nog daargelaten dat noch het door verzoeker aangehaalde artikel 17, § 2 PR CGVS, dat bepaalt dat de vreemdeling tijdens het gehoor moet worden geconfronteerd met eventuele, tijdens dit gehoor vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen noch enige andere wetsbepaling of rechtsregel het CGVS de verplichting oplegt om de asielzoeker op voorhand te confronteren met alle gegevens waarop de bestreden beslissing is gesteund, dient te worden opgemerkt dat verzoekers bewering als zou hij met voormelde vaststelling niet zijn geconfronteerd tijdens het gehoor feitelijke grondslag mist. Er werd hem immers wel degelijk gevraagd waarom hij daar ging slapen en bedelen en de vraag werd hem tevens gesteld of dit niet riskant was om te doen, waarop verzoeker aangaf dat hij geen geld had en enkel probeerde zijn leven te redden (*ibid.*, p.13). Het komt geenszins doorleefd over dat iemand die net uit de cel is ontsnapt en daarbij een politieagent heeft neergeslagen twee dagen lang op het marktplein van een nabijgelegen stad zou verblijven.

Verzoeker legde bij het CGVS bovendien tegenstrijdige verklaringen af inzake de vraag of er al dan niet een rechtszaak tegen hem liep in zijn land van herkomst. Aanvankelijk verklaarde hij, wanneer werd gevraagd: "Is er een rechtszaak tegen u voor moord?", eenduidig: "Ja". Tevens stelde hij dat hij dit had

vernomen via zijn vriend. Gevraagd of hij hier bewijzen van had, antwoordde hij van niet. Verzoeker kon in dit kader verder niet preciseren wanneer zijn zaak voor de rechtbank moest komen en voor welke rechtbank deze moest komen (*ibid.*, p.14). Wanneer verzoeker even verder meer details werden gevraagd over de rechtszaak die tegen hem liep, wijzigde hij zijn eerdere, nochtans duidelijke verklaringen, beweerde hij niet te weten of er al dan niet een rechtszaak tegen hem liep en ontkende hij dat zijn vriend hem zou hebben gezegd dat tegen hem een rechtszaak liep (*ibid.*, p.14-15).

Het geheel van de voormelde vaststellingen volstaat in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas.

De neergelegde documenten kunnen de teloorgegangene geloofwaardigheid van het relaas niet herstellen. De, benevens de reeds hoger besproken documenten, in het administratief dossier opgenomen stukken bevatten geen gegevens die afbreuk zouden kunnen doen aan het voormelde (administratief dossier, stuk 13: documenten). De bijgebrachte informatie is van louter algemene aard, heeft geen betrekking op verzoekers persoon en kan derhalve geenszins volstaan om in zijn hoofde het bestaan van een daadwerkelijke bedreiging of vervolging aan te tonen. Hij dient zijn vrees voor vervolging immers *in concreto* aan te tonen. Het medisch document vormt, in tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt, geen bewijs voor het feit dat de aangehaalde vervolgingsdaden zich zouden hebben voorgedaan. Dit document werd uitgereikt op vraag van verzoeker om de aandacht te vestigen op uitwendige letsels die *eventueel* veroorzaakt zouden kunnen zijn door trauma's. Dit attest, dat overigens werd opgesteld op basis van de verklaringen van verzoeker, vermag geenszins aan te tonen dat hij de hierin vermelde letsels heeft opgelopen in de omstandigheden zoals door hem geschetst. De arts kan in zulk medisch attest weliswaar een aantal vaststellingen doen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt doch kan nooit met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen.

De documenten die, naast het reeds hoger besproken advies van de Orde van Geneesheren, bij het verzoekschrift worden gevoegd (rechtsplegingdossier, stuk 1, bijlagen 4-7) worden slechts neergelegd in kopie zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden gehecht. De briefomslag bij het verzoekschrift, waarin voormelde stukken zouden zijn verzonden, bevat geen gegevens die afbreuk kunnen doen aan het voormelde (*ibid.*, bijlage 8).

Het ter terechtzitting neergelegde attest (rechtsplegingsdossier, stuk 9) vertoont een gesolliciteerd karakter en werd uitdrukkelijk opgesteld door één van diens vrienden ten behoeve van verzoeker. Aan dergelijk stuk kan hoegenaamd geen objectieve bewijswaarde worden gehecht.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.9. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene ten grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de *sub* 2.2.8. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS